

Visszatekintés a kezdetekre

Molnár István (1986/A) plébános, kórházlelkész

Régen elfeledettnek vélt emlékek és érzések törnek fel bennem, amikor a Bottyán János utcai portán belépek, és elindulok felfelé azon a lépcsőn, amelynek elkoptatásához nekem is volt szerencsém hozzájárulni. Meghatódva lépkedek fel a lépcsőn, megállok egy pillanatra egykori esperesem, Molnár Béla érettségi tablója előtt, aki már nincs közöttünk. A második emeleti folyósón találkozom János atyával, akivel talán érettségi óta nem láttuk egymást, mégis nagy tisztelettel és szeretettel köszönt, mint régi ismerőst. Itthon vagyok...

Mi is volt, hogyan is történt? Általános iskola hetedik osztályában, a templomi hirdetések kapcsán halottam életemben először egyházi iskolákról. Plébánosunk hosszasan ecsetelte ezen iskoláknak a fontosságát, kérve a hívek pénzdományait a működésük támogatására. (A fiatalabb korosztály kedvéért jegyzem meg, hogy abban az időben nyolc egyházi iskola működött, még az is a pártállam kegyeiből részesedve, állami támogatás nélkül.) Akkor már egyre inkább foglalkoztatott a továbbtanulás gondolata. Hazamentem, és bejelentettem szüleimnek, hogy én egy ilyen iskolában szeretnék továbbtanulni.

Közel egy év múlva már a Franka második emeleti tanári szobájában ültem egy szombat délelőtt, izgatottan az írásbeli és szóbeli vizsga miatt. A vizsgadrukk ellenére otthonos és barátságos légkör vett körül minket, és ez az érzés újra feléledt bennem akárhányszor beléptem abba szobába.

Új fejezet kezdődött 1982 szeptemberében az életemben, mikor kiléptem a családi élet biztonságából, egyedül, távol a szülőktől, barátoktól, de mégsem magányosan. Volt általános iskolás osztálytársaim akkor már több mint egy hete koptatták a padot, mikor mi beköltöztünk a kollégiumba. Ennél jobban csak akkor irigykedtek, amikor nyári szünetre is egy héttel korábban mentünk haza. Ennek fejében szombatonként is volt tanítás, mivel péntektől vasárnap estig sok diáknak nem lett volna érdemes hazautazni. Az így összegyűlt plusz tanítási napokat egyhetes szünetekben adták ki novemberben és februárban.

Első osztályfőnöki óránkon Pál atya atyai gondoskodásáról biztosított minket: *„Fiúk, itt édesapátok helyet én leszek az atyátok!”* Személyében a szelídség és határozottság sajátos egységet alkotott, mindig tudta mit és milyen hangsúllyal kell mondani. Pál atya megszerettette velünk a természetet. Magyarságtudatunkat mélyen megalapozta. Sokat túráztunk a város közeli Vaskapuhoz és Visegrádra. Felejthetetlen élmények voltak a hazautazás előtti éjszakai túrák Pilisszentkeresztre, valamint a felvidéki többnapos nagy kirándulások.

Balázs atya átszellemült hittanórái feledtették az idő múlását, szinte észre sem vettük az idő rövidegét. Évekig táplálkozott a lelkem előadásaiból és szombat esti elmélkedéseiből. Teológiai tanulmányaim során világosodott meg előttem, milyen magas szintű és alapos hittan-alapozást kaptunk.

Géza atya, alias Puma, személye mély nyomot és együttérzést hagyott bennem. Mikor az 1950-es évek egyháztörténetét jobban megismertem, akkor került igazán közel a szívemhez, és határozta meg egyre inkább ahhoz a korhoz való viszonyulásomat. Tisztelet neki a megpróbáltatások és szenvedések hősies helytállásáért! E sorok által üzenem neki odaát, hogy most már nemcsak tudom, értem is a leckét.

Nyilvánvaló tapasztalat, hogy az ember nem ismeri a jövőt. A kíváncsiság sokszor lázadozik ellene, de előfordul az is, hogy sokan elbizonytalanodnak, amikor nagy horderejű döntések előtt állnak, és talán meg is rettennek a döntés felelősségétől, vagy szeretnék megfordulni a

megkezdett úton. A ferences atyák szellemisége újra és újra erőt adott, amikor meginogtam, és megkérdeztem magamtól, tényleg itt van-e a helyem. Valahol mindig lenni kell, és egyszerre csak egy helyen lehetünk. Egyszerű, közhelynek tűnő megállapítás ez, de nemcsak manapság divat újakezdeni az életet. Már akkor is megkísértette az ember fiát a „kívül mindig tágasabb és szabadabb” effektus. Sokakat, engem is próbára tett az újakezdés gondolata, de több mint harminc év távlatából azt látom, hogy volt értelme állni a sarat.

Papi életemben elkerülhetetlen, hogy ne találkozzam régi frankás diákokkal. Meglepően sokan vannak. A közös emlékek sokkal többet jelentenek és meghatározóbbak számunkra, mint a sorkatonai szolgálat.

Mit köszönhetek a ferences atyáknak és a Frankának? Az egész életemet, hogy az vagyok, aki vagyok: pap, aki Szent Ferenc szellemiségében törekszik az evangéliumi egyszerűsége, és próbálja rábízni magát Isten gondviselésére; pap, aki tiszteli az egész természetet, mint Isten alkotását, és végül, de nem utolsósorban: pap, aki magyar hazafi.